

Töviskoszorú, amely az életről beszél

*„És tövisből font koszorút
tettek a fejére...” (Mt 27,29)*

Húsvét vasárnapja volt. A templom szószerkét és környékét egész különleges módon díszítették fel. A díszek egyike egy töviskoszorú volt, amelyet rózsabokor ágaiból fontak össze.

A prédikáció során a lelkipásztor megmagyarázta az egyes díszek jelentőségét. Amikor a töviskoszorúhoz fordult, észrevettük, hogy picic levelek borították be az összefont vékony ágakat, amelyek éppen akkor pattantak ki, amikor az istentisztelet megkezdődött. Szinte szemünk előtt éledtek meg az ágak. Olyan volt ez, mint egy valóságos csoda.

Számomra ez volt a húsvét üzenetének a kifejezése. A koszorú gúnyt, gyalázást, fájdalmat és végül is a halált jelképezte. Mégis ezen a húsvét reggelen az új életről, az örökéletről beszélt számunkra az a töviskoszorú. Az angyalok is ezt tették Jézus sírjánál. „Majd amikor megrémülve a földre szegezték tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: Mit keresitek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadt.” (Lk 24,5–6)

Istenünk, amikor az élet kegyetlen tövisei hatolnak belénk, segíts minket, hogy emlékezzünk arra, hogy Jézus Krisztus azért jött, hogy új életünk és örökéletünk legyen.

Megváltottak és elveszettek

Jézus Krisztus keresztre feszítéséről Lukács evangéliuma 23. részében olvashatunk. „Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt, és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől.” (Lk 23,33) Jézus Krisztus közelében volt mindkét gonosztevő, de szívével mégis csak az egyik volt vele. Beismerte bűneit és elfogadta Jézust, mint Isten Bárányát és az ő megmentőjét. Azzal is tisztában volt, hogy a halállal nincs vége mindennek, hanem utána a soha véget nem érő örökkévalóság következik. Az ő felismerését, személyes életének megváltozását vallomása juttatta kifejezésre: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.” (Lk 23,42) Jézus válaszolt kérésére, amikor azt mondta: „Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.” (Lk 23,43) Ez azt jelentette, hogy a gonosztevőt örökre megmentette. A másik gonosztevő azonban még a halál pillanatában is gyalázkodott, káromkodott.

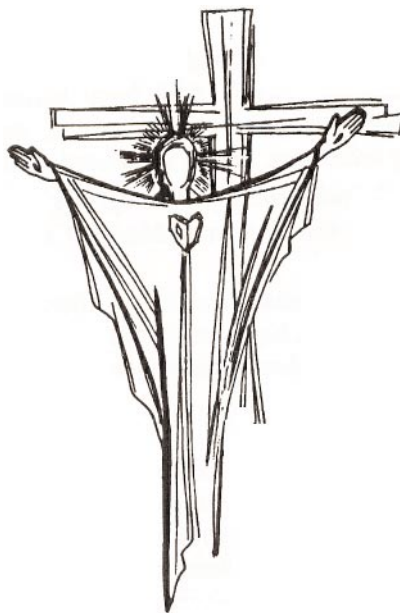
Ez a két kereszten kivégzett bűnös az egész emberiséget példázza. Mert ők is két csoportra oszthatók: hívőkre és hitetlenekre. Megváltottakra és elveszettek. Aki bűnösségét elismeri, az Jézus Krisztus megváltó áldozatát ma is elfogadja.

Az asszonyok, akik együtt jöttek vele Galileából, csak távolról nézték Jézus keresztre feszítését. A „közelinek” ellentétje a „távoli.” Ők azonban a távolság ellenére is hit által szoros összeköttetésben voltak Urukkal. És mivel a hit a szív ügye, ezért nem játszik szerepet benne a távolság. Isten, aki a mennyben van, azt akarja, hogy mi őt mindnyájan keressük és megtaláljuk.

Isten úgy szerette a világot, hogy bűneinkért hagyta meghalni egyszülött Fiát. A megváltáshoz és az Istenhez vezető örök közönséghez az út csak rajta keresztül vezet.

Amikor Jézus Krisztus keresztre feszítéséről beszélünk, akkor feltámadására is kell utalnunk, mert e kettő jelenti hitünk alapját. Jézus maga a feltámadás és az élet. Aki őt megtagadja, mint a gúnyolódó bűnös a keresztfán, az az örök halált választja. Akik azonban Jézus Krisztusba vetik teljes bizodalmukat, azoknak nem kell félniük életük végétől, mert meg van írva, hogy Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halálból. Ezért hirdethetjük az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden népek között.

Thomán Ferencné fordítása

Az ima az Ige hirdetőinek áldást és erőt biztosít

„Legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért; és értem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát...” (Ef 6,19)

Szeretnél egy új lelkipásztort? Imádkozz a pásztorotokért!

Cornwallban évekkel ezelőtt egy anglikán gyülekezet lelkipásztora egy olyan ember volt, aki még meg sem tért. Nem nagyon érdekelték a lelki dolgok. Leginkább régi templomépületek felújításával és a liturgiával foglalkozott. Gyülekezetében azonban volt sok hívő, akik elkezdtek imádkozni azért, hogy Isten segítse a lelkészt a megtérésre. Majd minden vasárnap az istentiszteleten várták az imájuk meghallgatását. Egy vasárnap aztán még nem is beszélt sokat, de a lelki látással rendelkező hívők felismerték, hogy imádságuk meghallgatott. Az egész templomot átjárta a kiáltás: „A lelkész megtért! A lelkész megtért!” És így is történt. De nem csupán megtért, hanem a felülről való erő is áthatotta. Sok éven át eszköz volt Isten kezében Angliaszerte a bűnösök megtérésében, gyülekezetek megújulásában, és az anglikán egyházban kevesen jelentettek olyan áldást a hívők számára, mint ő.

Hartfordban egy gyülekezetnek kiváló lelkipásztora volt, de tanítása nem volt tiszta. A gyülekezetben élt három istenfelő férfi, akik felismerték, hogy a lelkésziük nem az igazságot prédikálja. Azonban nem jártak szerte a gyülekezetben, hogy békétlenséget szítsanak az emberek között. Szombat esténként találkoztak egymással, és éjszakába nyúlóan imádkoztak a lelkésziükért. Szombatról szombatra összejöttek őszintén imádkozni, és vasárnap reggel aztán elmentek a templomba, és várták imádságuk meghallgatását. Egy vasárnap reggel felállt prédikálni, ugyanolyan beszédesen, mint máskor, de hamarosan világossá vált, hogy Isten ezt a férfit és a gondolatait megváltoztatta. Dr. Cuyler szerint Isten a város történetének legnagyobb ébredését ajándékozta ezen a lelkipásztoron keresztül, aki híveinek imádságára változott meg. Ha kevesebbet beszélgetnénk egymással a lelkésziünkről, és többet imádkoznánk érte, a miénk volna a legjobb lelkész és igehirdető.

Szereted a prédikátorodat? Szeretnéd, ha szolgálata még gyümölcsözőbb lenne? Imádkozz érte, míg Isten új bölcsességet és hatalmat ajándékoz neki!

R. A. Torrey

KERESZTRŐL KERESZTRE

Az ember itt a földön nem is annyira lépésről lépésre vándorol, mint inkább keresztről keresztre száll.

Az első kereszt a *gyermekkor keresztje*. Félelemből és bizalomból ácsolták. Méretre nem nagyobb egy kitárt karú gyermeknél. De épp ettől kereszt: testünkre és lelkünkre szabott ellentmondás. Lényege szerint se nagyobb, se kisebb a későbbiekénél. Emberszabású és embertelen. A „boldog gyermekkor” pusztá önámítás. Gyermeknek lenni éppoly nehéz, mint aggastyánnak. Ahogy a gyermekkor boldogsága sem más, mint az öregkoré.

A *második kereszt a kamaszkoré*. Egyik ágának fölismerés, másik ágának tévelygés a neve. Komoly kereszt a kamaszok keresztje. Szálkáirol elég meggyőződnünk a Tékozló Fiú könnyeiből.

A *harmadik kereszt a felnőttkor keresztje*. Minden kereszt közül talán a legmeredekebb. Széthúzó találkozó két ága. Most kell beilleszkednünk a világba, s ugyanakkor lemondani róla. Most kell legvilágosabban tudnunk, hogy ház és kocsi nem lehet otthonunk. Minden és mindenki erre szorít. Most kell leginkább ellenállnunk a föld vonzásának, a szeretet és igazság vér szerinti értelmezésének. Ahogy azt Jézus vallotta: „Aki az igazságban egy velem, az az én testvérem, az az én rokonom, az az én anyám...” Kemény szavak a világ szemében. De a kereszten? Ott e beszéd a szelídség Istenének legszerelmesebb vigasza. Az egyedül lehetséges haza jóhíre.

Az *utolsó kereszt az öregkoré*. A legsúlyosabb és legkönnyebb kereszt, mivel az utolsó. Olajfák kertje, agónia a neve. Három fajtáját ismerjük: Az egyik Jézusé. A második a jobb, a harmadik a bal latoré. Nekünk, esendő embereknek, ha utolsó „keresztünkről” beszélünk, gondolkodunk: épp elegendő a jobb lator keresztjét „választanunk”. Hogy mit jelent ez? Először is: hogy szívünket és szemünket a középső keresztre függesztjük, önbizalmunkat bizalomra, igazunkat igazságra, féltékenységgel vegyes „szeretetünket” szeretetre, ítéleteinket bűnbánatra és felismerésre cseréljük fel. A „többi néma csend” – vallotta Hamlet. És a jobb lator: „A többi kegyelem. A többi tiszta csend...” A többi: a kereszt, minden ellentmondás fölülmulása, végleges elnémulása. Végre és végül a béke – mindennel és mindenkivel.

És a bal lator keresztje? Bízunk benne, hogy az Atya, mindannyiunk irgalmas Istene, ezt a végső pillanatig fönttartott, kifeszített ellentmondást, békétlenséget és meghasonlást, ezt a fantasztikus megosztottságot is ellenállhatatlan kegyelmébe fogadta, mindennel és mindenkivel egyesítette az Ő isteni békéjében, és nem engedte át a mindent és mindenkit kirekesztő semminek. Hinnünk kell, hogy Isten egyenesen elvárja tőlünk, hogy egyetlen bal latorról se feledkezzünk meg. Erre Jézus a példánk. Igaz, barátságába fogadta a jobb latrot, de egyetlen ítélkező szava sem volt a bal latorhoz. Kihűlő és elnémuló ajka egyetlen nagy imádság volt – valamennyiünkért.

Pilinszky János

Egy indiai földműves Északnyugat-Indiában megtanulta kívülről János evangéliumának első fejezetét. Az aratás után kiment a környező falvakba, és ismét elmondta, amit megtanult. Ezt gyakorolta éveken át. Nyolc év alatt mintegy négyszázan fogadták el a keresztyénséget, és bementek. Meg van írva: „Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek, ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, elérni célját, amiért küldtem” (Ézs 55,10–11).

Húsvéti emlékek

Hatvanadszor ünneplem idén a húsvétot. Csندességemben most arra gondolok, milyenek is voltak életem húsvétjai, változott-e valami azóta, hogy a kisgyermekből immár nagyapai korba léptem.

Gyermekkorom ünnepei még mindig élesen előttem vannak. Édesanyám volt az, aki jelentőségteljessé tette számomra húsvét ünnepét. Nem csak a friss, ünnepi kalács illatát őrzöm még mindig az emlékezetemben, és nem csak annak az emlékét, hogy a számára minden bizonyos fáradtságos nagytakarítás ünnepivé varázsolta otthonunkat, hanem mindazt, amit eközben elmondott számunkra Jézus szenvedéséről és dicsőséges feltámadásáról. Ő még böjtölt nagypénteken. Így gondolt a Megváltó szenvedésére, persze nekünk sem került hús az asztalunkra ezen a napon. Felhívta figyelmünket, hogy nagypénteken nem harangoznak és ennek az az oka, hogy ezen a napon gyászol a világ. „A harangok Rómába mentek” – emlegette a népi szólást. Gyermekként nem éreztem soha, hogy a nagyszombat örömnep lenne, bár láttuk, hogy a szomszédok késő délután ünneplőbe öltözve mentek a templomba, a „feltámadásra”. Még a szomszéd párttitkár gyermekei is szépen felöltözve mentek el „valahová.” Mi is csak ezután kóstolhattuk meg a frissen főtt sonkát és tojást – és ez a mi számunkra afféle engedmény volt, mert mindig hangsúlyozta nekünk édesanyánk, hogy Jézus feltámadása hajnalban történt. Édesanyám életében ezek a szokások társadalmi eredetük mellett mély hittel párosulva kaptak keresztyén értelmet.

Amikor ifjúvá serdültem, felfedezésként hatott számomra, hogy a sivár szocialista időkben is a belvárosi templomokban nagycsütörtökönként a János passiót hallgathattam meg. Ha csak tehettem mindig elmentem a Ferenciek terére, ahol zsúfolt templomban hallgattuk Bach művét, áhítattal. Egyik évben vásároltam egy partitúrát is, és azzal kísértem végig a szenvedéstörténetet. Később a Deák téren nagyszombatokon a Máté passiót hallgattam. Ezek az esték a barokk zene csodálata mellett számomra lelki élményt jelentettek. Akkoriban már a gyülekezetben is aktívan szolgáltam és igyekeztünk évenként legalább egyszer ott is Krisztus szenvedését végigkísérni.

Már fiatal házas voltam, amikor nagyheti sorozatokat hallgattunk. Soha nem felejték el egy prédikációt Péter tagadásáról, amely határozott zengéssel mutatott rá keresztyén felelősségemre. Ahogy teltek az évek, úgy változott számomra az ünnepi külsőség belső lelki tartalommal.

Akkortájt egy kicsiny faluban laktunk. Kisebbségi fiunk már gyermekkorban is szépen csengő hangjával szívesen énekelt és a szobánk zengett egy akkor új húsvéti énektől:

„Tudd meg, tudd meg, hogy van feltámadás” – ő énekelte, én meg harmóniumon kísértem.

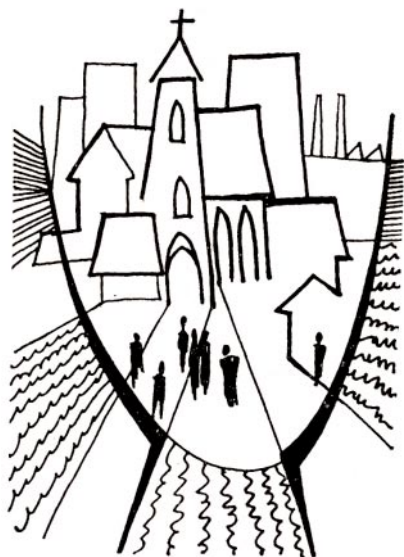
A gyülekezetekben, ahová tartoztunk, nagypénteken egész nap volt istentisztelet, de nagyon rosszul esett mindig, hogy délelőtt dolgoznom kellett. Egyszer kimentem egy templomba és ott hallgattam meg a délelőtti szentbeszédet. Mindig fontos volt számomra az ünnep és az ünneplés.

Húsvét közeledtével most is az ünnepre gondoltam. Arról elmélkedtem, vajon ennyi idő után is kaphatok-e még valami újat, fel tud-e még villanyozni húsvét varázsa, elzarándokolhatok-e még lélekben a Getsemáné kertbe, a főpap udvarába, ott lehetek-e Pilátus ítéleténél és végigmehetek-e gondolatban a Via Dolorosán Jézussal, egész a Golgotáig.

Ez járt az eszemben a minap is, miközben kényelmes autómon igyekeztem a munkába. Automatikus nyúltam az autórádió gombja felé. Néhány másodperc múltán meglepetésemre Bach veretes korálja szólalt meg egy új hangulatú előadásban és ünnepi érzéseket keltett bennem. Meghatódva dúdoltam én is: „Ó, megsebzett Krisztusfő, Te kintől meggyötört. Rút tövisektől vérző, megcsúfolt s összetört. A legszebb arc Te voltál, Csodásan tiszta, szent. Ki most rád néz, megszán, Szívből köszöntelek.” Egyhangúan duruzsolt a motor, míg nem egy piros lámpa megállított. Sokan mentek át a zebrán, búsan, maguk elé tekintve. Az örömnök, a vidámságnak nyoma

sem látszott az arcukon. Mintha ők is a fájdalom útján haladtak volna gonddal, bűnnel, betegségekkel, ki tudja mennyi bajjal a vállukon. És mindjárt tudtam: nagypéntek és húsvét ma is aktuális. Azt kérdeztem magamtól: talán időszerűbb, mint valaha? A ma élőknek is szükségük van mindarra, amiért Jézus jött, amire hálással gondolunk évről évre ezen a gyönyörű tavaszi ünnepen. S az üzenet világos lett számomra: beszélnem kell másoknak is a feltámadott Úr Jézus életet megváltó művéről! A kocsiban tovább zengett Paul Gerhardt veretes szövege: „Ó, Jézus, téged áldlak Sok-sok gyötrelmedért; Leborulva imádlak Kínszenvedésedért. Add, hogy szolgálva híven ne térjek tőled el, S ha végsőit dobban szívem, benned pihenjek el!”

Már messze jártam a forogtagtól, de még mindig életem húsvétjainak emlékei zsongtak bennem. Jólesett emlékezni a múltra, átélni a jelenben is húsvét aktualitását. A költővel, Reményik Sándorral mondok most köszönetet én is: „Köszönök mindent, mindent, Uram. A sok tavaszt, lepkeket, búzavirágot. Köszönöm a dalt, életet, álmot. Köszönöm, hogy végig enyém voltál, Köszönöm a Tábort és Golgotát, Köszönöm Emmauszt és Betániát. Ha elmegyek, Uram, mindent megköszönök, megcsókolom szentséges kezed, mely átkarolva tartott a viharban, Védett és el nem eresztett.” MNL

Érintés

Márk 5,24–34.

Az érintés mindig egy intim dolog. Azt érintjük meg, akivel kapcsolatunk van. Akit szeretünk, azt megsimogatjuk, megveregetjük a vállát, átkaroljuk, jelezve, hogy hozzánk tartozik, megérintjük a karját, ha beszélni szeretnénk vele. Akit utálunk, azt pofon vágjuk. Ha egy kisbabát nem érintenek meg, nem simogatják, megakad a fejlődése is. A felnőtt embernek is hiányzik, ha nem kapja meg a simogatást. Okosok azt mondják, hogy még az ütés is jobb, mint az érintés hiánya. A tömegben, a metrón nem tulajdonítunk az érintésnek nagy jelentőséget, de személyközi kapcsolatokban igen.

Itt egy olyan történet van előttünk, ahol az érintés különös jelentőséget hordoz. A történetünk főszereplője egy beteg asszony. 12 esztendeje küzd egy betegséggel, ami felemésztette minden erejét és anyagi lehetőségeit. Mindent megpróbált, amit csak lehetett abban a korban. Orvosokhoz járt, de nem tudtak segíteni rajta. A végén semmije sem maradt. Ráadásul a kor szokása szerint, aki vérfolyásos volt, az tisztátalan volt, ezért a társadalomból teljesen kizárva vált. Mivel folyamatosan tartott a vérzése, ezért folyamatosan a társadalom peremére szorulva élhette csak az életét. Ennek az asszonynak nap, mint nap szembesülnie kellett azzal a ténnyel, hogy van valami az életében, ami napról-napra rombolja, képtelen normális életet élni, képtelen a kapcsolatokra emberekkel. Nem érinthet meg senkit sem, mert tisztátalan. Hiába tesz bármit is, reménytelen a helyzete, nincs segítsége. Nem lehet férje, nem lehet családja, gyermekei, nem mehet be szent helyre sem, nem közelíthet még csak az Istenhez sem, mert tisztátalan. És ez tart 12 év óta. Azt nem tudjuk a történet alapján, hogy most hány éves, de ez a 12 év hosszú idő a reménytelen szenvedésből. Ezt szinte ki sem lehet bírni. Eljuthatna egészen odáig, hogy nem bírom, feladom. Kész, vége, így nem lehet élni. Nem is próbálkozom tovább, mert nincs értelme egy újabb csalódásnak. Minek tegyem ki magamat egy újabb kudarcnak. Itt is az fog történni, mint eddig. Reménytelen a helyzetem. Ráadásul nem is lenne szabad ott lennie és megérintenie egy férfit.

Azt gondolom, kevés az esélye annak, hogy közöttünk egy ilyen asszony legyen. De kerülhetünk mi is ilyen élethelyzetbe, kilátástalanul és csalódottan. Próbáltam valamit, de nem sikerült. Kínlódtam, beleadtam mindent abba a dolgozatba, felvételibe, munkába, kapcsolatba és mégsem sikerült. Közben telt az időm és egyre kevesebb az esélyem, hogy valaha is sikerülni fog. Elfogyott az erőm is a folytatáshoz. Nem is látom a következő lépést. Mélypont, ahonnan nincs felemelkedés. Sokféle teher, nyomorúság, betegség veheti el az erőnket. Talán észre sem vesszük, hol folyik el az erőnk és gyengül az életünk. Csak annyit, hogy kevesebb az öröm, hogy nincs békeség, nem tudok este elaludni, elszigetelődünk az emberektől és az Istentől is. Hiányzik az imádság, nem szól az Isten. Belenyugszunk dolgokba, amik nem sikerültek, nem is kérdezzük igazán, hogy miért nem. Nem baj, másnak sem megy minden. Vagy keresünk magunknak pótszereket, amivel ideig-óráig elvegetálunk, kibírjuk valahogy. Feloldjuk a belső feszültséget, de a mi megoldásainktól az a feszültség még ott marad, csak más formában.

Számomra nagyon sokat mondott most ez a történet, mert ez az asszony nem nyugodott bele a megváltoztathatatlanba. Akart változtatni, még ha tele is volt félelemmel. Fontos volt neki a változás és tett is érte. Kész volt ezért áldozatokat is hozni, erre ment el a pénze, de kész volt arra is, hogy Jézust megérintse. Akarat és elszántság nélkül nem megy a változás. Nem véletlenül sodródott oda Jézus közelébe és érintette meg, hanem ez az érintés nagyon is tudatos érintés volt.

Nem ismerjük az asszony információit. Honnan, kitől hallott Jézusról, mit tudott róla. Tudta-e, hogy Ő Isten Fia vagy sem? Azt bizonyára tudta, hogy több egy embernél, mert ott volt benne a gondolat. Elég csak ruhája szegélyét érinteni. Milyen utat tett meg idáig? Azt sem tudjuk, hogy mennyire volt tisztában bűneinek, elveszett voltának. Bizonyára igen. Egy biztos, hogy Jézus közelébe akarta verekedni magát és nem törődött a tömeggel, mit szólnak hozzá a többiek, engedik-e, vagy nem engedik? Teheti vagy nem teheti, illik vagy nem illik?

Amíg nincs meg bennünk igazán ez az elszántság, addig mi sem fogunk eljutni a változásig, nem fogunk eljutni Jézus közelébe. Mert távolról nem lehet érinteni senkit sem. Ahhoz előbb a közelébe kell férkőzni, oda kell jutni hozzá. Ez az asszony rászánta magát a találkozásra és elindult, majd megtapasztalta a csodát, a teljes gyógyulást, a felszabadulást.

Lehet templompadban ülni és szép igéket hallgatni és nem meghallani azt, ami nekünk szól. Lehet bólogatni és lelkesedni, hogy milyen nagyszerű, de mozdulatlanul maradni belül.

Úgy szeretnék ma este mindenkit arra buzdítani, hogy ne várjon arra, hogy a dolgok majd maguktól megoldódnak, majd csak lesz valahogy, majd csak csoda történik, hanem menjen úgy elébe, ahogyan azt az asszony tette. Lehet, hogy ez imádságot jelent most, hogy odaborulok eléje, úgy ahogy vagyok, vagy egy megszólítást, beszélgetést. Mert talán eszünkkel sokat tudunk, de soha nem próbáltuk ki, hogy akkor ez mit is jelent a saját életünkre nézve. Mit jelent ez abban a kínomban, amivel éppen aktuálisan küzdök. Mert szabad Jézust ma is érinteni, há-tulról is, kétkedve is, remegőn is. De érintés nélkül nem lehet megtapasztalni az erejét.

Az asszony azt élte meg, hogy amikor nagy félve mégis megérintette Jézus ruháját, Jézus testéből erő áradt ki és egyik pillanatról a másikra meggyógyult. Ami egyik orvosnak sem sikerült, azt Jézus egy szempillantás alatt

megettette. Elég volt hozzá egy érintés is. Valóban megtörtént, amiért odament. Ez olyan lehetett, mint valami áramütés. Ez az érintés mindent megváltoztatott az életében. Elhíhetnénk, hogy elég egy érintés és meggyógyul a mi lelkünk, életünk. Elég egy érintés és újra lesz erőnk, megújít kegyelmével.

Pedig sokan értek Jézushoz. A tanítványok szóvá is teszik, amikor Jézus ilyet kérdez: Kicsoda illetve az én ruháimat? Nem értik, miért kérdez Jézus ilyet, amikor oly sokan vannak körülötte. Sokan érinthették meg, sokan voltak a közelében, de Jézus közelsége semmit sem jelentett a hit közelsége nélkül. A hitetlen tömeggel szemben ott van az egy hívő asszony. Az asszony hitte, hogy itt valami történni fog, nem is akármilyen, hanem gyógyulás! Nagy hite volt, még annak ellenére is, hogy nem merte Jézust megszólítani, vagy vele szemtől szemben lenni. Ez a remegő hite olyan nagy volt, hogy a történet végén Jézus ennek tulajdonítja a gyógyulást: Leányom, a te hited megtartott téged! Eredj el békével és gyógyulj meg a te bajodból.

Jézus ezt a hitet érezte meg az érintésében, de nem azért, mert ettől kevesebb lett volna a ereje. Ő még többet szeretne adni ennek az asszonynak. Teljes felszabadulást, személyes kapcsolatot.

Jézus soha nem személytelenül gyógyított, hanem mindig szemtől-szembe. Nem lehetett elbújni, kitérni előle. Tudjuk azt is a történetből, bár ezt most itt nem olvastam hozzá, hogy Jézus ekkor éppen tanítványaival együtt Jairus leányához siet, aki halálán van. Mégis itt megáll a menet, és időt kap az asszony arra, hogy odaboruljon Jézus elé és elmondjon neki mindent igazán. Ez is egy lényeges pontja a történetnek. Többször tapasztaltam már azt, hogy segítséget kérni jönnek emberek. Látszik, hogy szenvednek bajukban, de hogy ezt ki is merjék mondani? Hogy ezt őszintén fel is vállalják? Ez nem könnyű dolog. De igazából akkor lehet segíteni, ha elérkezünk ahhoz a ponthoz: Elmondok mindent igazán, minden szépítés, kertelés nélkül, nyíltan. Itt bizony nemcsak Jézus hallhatta az asszony történetét, hanem az egész tömeg is. De ez az asszony kapja már erre is az erőt, hogy mindent és igazán elmondjon, ne félig, ne hamisan, hanem a teljes igazságot. Mert ez gyógyítja meg az ő lelkét is teljesen. Amíg takargatni akarunk valamit, nem fog menni a gyógyulásunk, amíg rejtegetünk, mellébeszélünk, nem jöhet a segítség. Bárcsak kapnánk erőt erre, hogy velünk is megtörténhessen ez a csoda. Könnyebb elbújni a tömegben, mint kiállni középre és felvállalni magunkat. Ez vagyok, ezt tettem. Ezek a sebeim. Nem egy vagyok a tömegben, hanem itt vagyok nyomorúságaimmal együtt. Ki is mondom, hogy erőtlennüljön Jézus jelenlétében a bűn, hogy a terhet átadom neki. Nem könnyű az igazságot kimondani. Jobban szeretünk ennél szépeket mondani. De mindig az épít, ha elmondok mindent igazán. A bűneimet is, a botlásaimat is, a félelmeimet is. Mondhatná azt, hogy mi köze hozzá a tömegnek, nem tartozik ez senkire sem. Most már úgyis meggyógyultam. Sokszor éreztem már azt, hogy valaki előhozakodik félve egy ilyen témával és a közösség

nem bírja elhordozni. Túl személyes, nem bírom hallgatni, mert emlékeztet saját, rejtett bajaimra. Ne beszéljünk erről, ne is kérdezzünk erről. Pedig a teljes szabadulás így fog eljönni. Jó lenne késznek lenni arra, hogy a nehéz témákról is bátran és őszintén szóljunk. Merjük azokat Isten elé és egymás elé is tárni.

Nem tudom, hogy mi volt a könnyebb, megérinteni Jézust vagy kiállni a tömegből. Mindkettő fontos a mi életünkben is. Felvállalni a nyilvánosságot, a bizonyosságtételeket, a hitvallást, arról ami történik az életünkben. Mert ami történt, nem csupán az asszony teljes gyógyulása miatt történt így, hanem a többiek miatt. Jairus miatt is, akinek itt azzal kell majd szembesülnie, hogy leánya meghalt és így mennek tovább, a tömeg miatt, akik ott topognak hitetlenül körülötte, a tanítványok miatt, akiknek így érlelődik a hitük. Szép dolog a mi nagy hitünk, de ennek valahol látszódnia is kell, ennek hangot kell adni, elrejetni nem lehet. Ne is akarjuk. A felvállalásból áldás származik a környezetünkre is és ez visszahat ránk is.

Juhász Emília

református lelkipásztor

Az idei ökumenikus imahéten sok áldást nyertek Újpest keresztyén testvérei az együtt töltött estéken. Az alább közölt magyar népi dallamra gyönyörű, bizonyosságtevő szöveget énekeltünk dicsérve ezzel Istent a Nap utcai katolikus templomban. Juhász Emília belsővárosi beosztott református lelkész a baptista imaházban mondta el emlékezetes prédikációját a Márk evangéliuma alapján.

Az Úristent magasztalom

Parlando

Az Úr-is-tent magasztalom, jó-vol-tá-ról
gondolkodom, ir-galmához fo-lyamodom,
mert meg-hal-gat, azt jól tu-dom.

2. Csodálatos tetteiről, — szabadító erejéről, — emlékezem jóvoltáról, — bizodalmat veszek abból.

3. Mert ő erős hatalommal, — dicsőséges szent jobb-jával — az ő népét megmentette, — fogságából kive-zette.

4. Úgy vezette szent Egyházát, — mint jó pásztor kedves nyáját, — ételéről gondoskodott, — utat neki ő mutatott.

5. Hálát adjunk az Istennek, — Atya, Fiú, Szentlé-leknek, — három személy Fölségének, — egymivoltú Istenségnek.,

Fabiny Tamás: Jézus elveszett sírja, avagy a hollywoodi evangélium

Nyomasztó álma volt egy teológushallgatónak a 80-as években, amikor az új Evangélikus Teológiai Akadémia épült. Az álom szerint egy markológép a budapesti Bosnyák tér szélén emberi csontmaradványokat hozott a felszínre, amelykről régészek utóbb kiderítették, hogy Jézus Krisztus csontjai. Az illető csatakosan ébredt a rémálomból, hiszen ez a régészeti szenzáció azt is jelentette volna, hogy Jézus nem támadt fel. Utóbb a teológushallgató elmondta mindezt egy szószerzői áhítatában, amelynek hallatán előbb mosolyogtunk, majd belső derűvel azt tudtuk mondani: milyen jó, hogy Jézus sírja üres, nem pedig az ember feltámadásba vetett hite.

Nem tudom, hogy James Cameron Oscar-díjas filmrendező ehhez hasonlóan álmában kapta-e az ötletet, hogy Jézus általa feltételezett csontjait tárja ország-világ elé. A Titanic, a Terminátor és más szuperprodukciók rendezője mindenesetre nagyon is éber volt, amikor előbb New Yorkban nemzetközi sajtótájékoztató keretében ismertette vélekedését, majd a Discovery Channel március 4-én le is vetítette a Jézus elveszett sírja című dokumentumfilmet. A gépezet beindult. Előbb a bulvárlapok és a kereskedelmi televíziók mozdultak rá a témára, majd mértékadóbb orgánumban régészek és ókori kutatók fejtették ki véleményüket a világhírű producer és az izraeli származású kanadai rendező, Simcha Jacobovici elméletéről. A sajtótájékoztatón és a filmben tíz csonttartó kódozott, úgynevezett osszáriumot mutattak be. A filmesek szerint ezeken a következő nevek olvashatók: Jézus, Mária és József fia, Mária Magdaléna, sőt Jézus fia, Júdás. Csontokat ugyan nem tudtak felmutatni, de a maradványokról DNS-mintát vettek. Ezekből, így a szenzáció, az derült ki, hogy „Jézus” és „Mária Magdaléna” nem voltak vér szerinti rokonok, így csakis férj és feleség lehettek. Ezzel egy, már számos fikciós műben körbefuttatott rókárról akarnak a film alkotói újabb bőrt lenyúzni, nevezetesen, hogy Jézus és az evangéliumokban Mária Magdalénaként szereplő tanítvány-szimpatizáns házastársak voltak. Hogy azonban ne ismételjék meg A Da Vinci Kód című könyv és film immár lejárt szavatosságú alaphelyzetét, az alkotók Jézust és Máriát egészséges fiúgyermekkel is megajándékozták, akinek természetesen a Júdás nevet adták ebben a sajátos anti-keresztységben. Azzal az állítással pedig, hogy az osszáriumok az ő emberi maradványaikat rejtik, nem kevesebbet mondanak, mint hogy Jézus nem támadt fel, hanem örökre a sír foglya maradt. Pontosabban addig, amíg a producer és a rendező napvilágra nem hozza az ő csontjaikat.

A profi módon felépített médiakampány hatékonyságát mit sem csökkenti az a tény, hogy az igazi szakembereket – régészeket és antropológusokat – felháborítja ez a gazdag fantáziájú, ugyanakkor teljességgel szakszerűtlen

megközelítés. Az alkotók alighanem azt is a PR részének tekintik, hogy teológusokat és biblikus tudósokat is megszólaltatnak. Mindezzel azt sugallják ugyanis: minél inkább tiltakoznak az – általuk végletesen maradinak tartott – egyház képviselői, annál inkább oka van a „művelt” nagyközönségnek a gyanakvásra. Nem zörög a haraszt, ha nem fúj a szél. Megkülönböztetve is, aki olyan szívfacsaró filmet készített a süllyedő Titanicról, vagy olyan erősnek mutatta be a bálványozható Arnold Schwarzeneggert – ma Kalifornia állam kormányzóját –, az biztosan ért a régészethez és a vallástudományhoz is. Megkülönböztetve is: az egyház mást sem tesz, mondja az önmagát felvilágosultnak hitt, valójában agymosott ember, mint hogy eltitkolja a Holt tengeri tekercesek és apokrif evangéliumok rá nézve kompromittáló üzenetét...

Sajátos ajándékot kaptunk ilyenkor, böjti időben. A német Pro Sieben televízió csatorna még biztosabbra megy az időzítésben: ők nagypénteken készülnek sugározni a filmet.

Mit tehetünk?

Először is őrizzük meg nyugalmunkat. Vegyünk mély levegőt, majd menjünk el sétálni. Egy kiadós tavaszi testmozgás egészségesebb, mint áltudományos fejtegetések végighallgatása.

Másodszor is, talán még a böjti időben is, teret engedhetünk némi humornak, és megkérdezhetjük: miért nem egyenesen Amerikában lelték meg Jézusnak és családjának sírját? Egy ilyen sztoriban még több fordulat – és nyilván még több pénz – rejtőzött volna. Mert nincs új a nap alatt. Néhány éve Holger Kersten Jézus Indiában élt című könyve számított bestsellernek a magyar könyvpiacra. Az is közismert, hogy a japánok is „megtalálták” már Jézus sírját. A helyiek vélekedése szerint Jézus 21 évesen érkezett egy Singo nevű falucskájába, ahol megtanulta a helyiek nyelvét, majd 12 év elmúltával visszatért Júdeába. Amikor azonban megfeszítették volna, akkor testvére vállalta át a szenvedést, így Jézus visszatérhetett a felkelő nap országába, hogy feleségül vegyen egy Mijukó nevű hölgyet, akivel 106 éves koráig élt felhőtlen boldogságban. Ezekhez a legendákhoz képest sápadtnak tűnik az az újpogány vélekedés, amely Jézusban a pártus herceget látja.

Harmadszor is, és a legfőbb böjti tanácsom, vegyük elő az Újszövetséget. Olvassuk figyelmesen az evangéliumok beszámolóit az üres sírról és a húsvéti megjelenésekről, majd lapozzuk fel Pál leveleit, ahol egyebek mellett ezt olvasuk: „Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is. Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert akkor Istennel szemben arról tanúskodtunk, hogy feltámasztotta a Krisztust, akit azonban nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. Mert ha a halottak nem támadnak

fel, Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el. Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, akkor minden embernél nyomorultabbak vagyunk” (1Kor 15,14–19).

Az egykori teológushallgató felébredt álmából. Az „amerikai álom” azonban, úgy tűnik, folytatódik. Mi azonban legyünk ébren és éberek. Lehet, hogy furcsa, de most inkább vágyom a Bosnyák térre, mint Hollywoodba.

Lázi bácsi rakétája

Írta: Nagy Sándor

Sok-sok évvel ezelőtt egyik ifjúsági estünk témája Sík Sándor költészete volt. Kissé rendhagyó módon, az akkor már nyugalomba vonult Lázi testvért kértem meg, hogy olvassa fel a költő egyik versét.

Azért is mertem erre kérni, mert egyrészt köztudott volt, hogy szerette a költeményeket (ha tehette, prédikációiban is idézett odaillő verssorokat), másrészt úgy éreztem, hogy a kiválasztott költemény hangulata, érzésvilága igencsak megegyezik testvérünk lelkiségével.

Lázi testvér készséggel vállalta a szolgálatot és – sokunk kellemes meglepetésére – nem felolvasta, hanem teljes átéléssel, papír nélkül mondta el a költeményt, aminek ismeretében ez talán érthető is volt. Hadd álljon most itt emlékére ez a vers:

A rakéta útja

*Lassan lehajlik pajzstartó kezem,
Nem támadok és nem védekezem.*

*A tarka-barka vásár véget ért,
Nem nyújtózom már földi dolgokért.*

*Nem fürkészem és nem hívogatom
A sorsomat sem. Jöjjön, fogadom.*

*Emberkéz után sem nyújtok kezet,
Minden lépésem hozzájuk vezet.*

*Nem is én megyek, csak úgy visz a van,
S én alázattal vitetem magam*

*Merre rakétám útja rendelé,
Az űrön túli tengerek felé.*

Sík Sándor

Akarj szeretni!

Szólhatok az emberek vagy az angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom.” (1Kor 13,1)

Egy vadász ismerősömmel beszéltem, ő mondta, hogy húsza őzike közül egy-kettő éri meg a felnőtt kort, a többi elveszik, elpusztul. Az őzek számára a fürgeség, az életrevalóság, az elevenség, a figyelmesség nagyon fontos, más-képp a ragadozók zsákmánya lesz.

Azt gondolom, hogy ami az őz számára a gyorsaság, az, az ember számára a szeretet. A családjaink, közösségeink, népünk fennmaradásának legfontosabb feltétele az, hogy szeretet legyen köztünk, szolidaritás, összetartozás, bizalom. Azok az emberek, közösségek, népek, ahol a szeretet, a szolidaritás, az egymásra figyelés megszűnik, ott nincs tovább. Ezek nélkül az erények, értékek nélkül, a gonosz lélek bennünket egyenként le vadász.

A szeretet tartja össze a közösségeinket, étellel, fényel, meleggel, lélekkel tölti meg a családjainkat. Aki nem tudja szeretni a munkáját, környezetét, családját, nemzetét, annak számára minden csak fájdalom: rossz neki munkába menni, rossz a feleségéhez bújni, rossz neki a himnusz énekelni, a testvéreivel nemzeti ünnepet ülni.

A kialudt mécsest meg kell gyújtani! Nem parancsszóval, nem dühös kiabálással, vagy erőszakkal kell a saját igazam, számomra kedves értékek folyamatos hangoztatásával fellobbantani. Nem, mindez nem célravezető, és így nem fogok életet vinni férjemmel, feleségemmel való kapcsolatomba. A hazaszeretet dühös acsarkodás mellett, még ha igazam van, akkor sem fog elmélyülni a szívekben. Erővel a világot nem lehet jobbá tenni, a népeket nem lehet összepofozni, bombázni egy nagy, békés, vidám családba.

Egy dolgot tehetek, hogy alázatos szeretetemmel, Jézus példájára, jelen vagyok. Az én szeretetem lángja lobogjon, hogy társam a füstölgő mécsét belőlem meggyújthassa. Szabad akarata van neki is, kis szíve, még ha nem is mutatja, fél, bizalmatlan. Tarts ki, higgyél a szeretet végső győzelmében! Társad, ha türelmes vagy, majd lángot kér, s te úgy adj, mint aki kap, végül is, az ő fénye neked is világosságot ad, melyben megláthatod szép arcának vonásait. Társad lángot kér, mert őt is vonzza a tiszta fény, az életet adó meleg, a világosság, mellyel Krisztus azonosította magát.

Akarj szeretni, jó lenni és jönnek majd az emberek, hogy a Krisztusnál talált kincsöd széthordják, és te verejtek nélkül, úgy adod lángod, hogy attól gazdagabb leszel!

Adná az Isten, hogy ez a nagyon fontos keresztény erény mindannyiunk számára betevő falat legyen!

Csaba testvér

(Forrás: Reményt, jövőt mindenkinek!)

Isten akaratát keressük

Lelkipásztor nélkül él gyülekezetünk közel két esztendeje. Valamikor úgy tűnt, egy fővárosi nagy gyülekezetnek nem lehet gond lelkipásztort találni, hiszen lelkészi körökben is bizonyára kívánatos a szolgálat egy nagy gyülekezetben. Rangos dolog újpesti lelkipásztornak lenni – vallották a régiek. Gyülekezetünk történelméből tudjuk azt is, hogy az „átkosban” fentről szóltak bele a lelkipásztorhívásba, megmondták, ki lehet és ki nem sok hívó pásztor.

Ma sincs ez másként. Úgy hiszem, hogy ma is fentről szólnak bele gyülekezetünk életébe. Csakhogy feljebből, mint a rosszhírű Egyháziügyi Hivatal. Aki engedheti vagy nem engedi ügyünk gyors megoldását, nem más mint a gyülekezet Ura, Jézus Krisztus. Természetesen Ő a javunkat akarja, nem feledkezik el rólunk, de ehhez nekünk is tenniünk kell valamit.

Sokan keressük az okát annak, hogy miért nem sikerül, miért nem jutottunk már eredményre? És soroljuk is az okokat. Ha nem így kezdtük volna. Ha nem a saját akaratát akarná egyikünk a másikkal erőltetni. Ha nem a saját szempontjainkat állítanánk előtérbe – próbáljuk megválaszolni a megválaszolhatatlant. Pedig hinnünk kellene abban, hogy Istennél nincsenek véletlenek és nincs lehetetlen sem.

Vannak persze olyan találgatások is, hogy valószínűleg mi magunk lehetünk az okai annak, hogy nehezen oldódik a kérdés. És ebben már van valami igazságtartalom. Talán Istennek célja van ezzel? Szeretné lelki életünket, imaéletünket felrázni, azt akarva, hogy törődjünk többet az „oda-felvalókkal”, bízzuk rá életünket, sorsunkat, gyülekezetünket nagyobb hittel Őrá?

Ha tudnánk egymásra nagyobb szeretettel tekinteni, gyülekezetünk sorsát jobban Istenre bízni az által is hogy egységre jutunk, bizonyosan miénk lehetne Isten áldása.

Február és március az imádság hónapja volt gyülekezetünkben. Reggelenként az előljárók és a gyülekezet tagjai is sokan könyörögtünk vezetésért. Hiszem, hogy mindannyian Isten akaratát keressük. Persze Isten előtt csak az őszinte imádságok számítanak, olyanok, mint a vámszedő imádsága, aki csak a saját szívét tárta az Úr elé, irgalmasságot várva. Olyanok imádsága, akiknek a legfontosabb kérése a saját életük megújulása.

Milyen legyen az újpesti lelkipásztor? Sokaknak sokféle válasza van erre, de hiszem, hogy Isten nem ezt kérdezi tőlünk. Higgyük, hogy Ő jobban tudja a választ, mint mi, Nála készen van a megoldás, csak azt várja, hogy őszinte bűnbánattal ajánljuk fel újra életünket, fogjuk meg szeretettel egymás kezét, hogy Ő megnyithassa szemünket, és felismerjük az általa már elkészített áldást.

Marosi Nagy Lajos

Hírhozó, hírvivő

SZERETETTELJES CSALÁDI LÉGKÖR

Közel százötven nőtestvér hallgatta meg Újpesten Veres Sándor egyetemi tanár és felesége pszichológiai előadását 2007. február 3-án. „A szeretetteljes családi légkör fontossága” címmel megtartott előadásának értéke a tudományos megalapozottságon túl abban rejlett, hogy saját életükből hozva a példákat férj és feleség őszintén mutatta be a mindennapi élet által feleltetett kérdésekre adható helyes választ. Bevezető áhítatában dr. Kovács Gézáné, a Nőbizottság elnöke a példás feleség és anya magatartásáról beszélt a Példabeszédek 31, 26. verse alapján. A sok helyről összegyülekezett asszonyokat és lányokat az újpesti baptista nők látták vendégül.

VEZETÉS VAGY SZOLGÁLAT?

címmel férfikonferenciát rendeztek 2007. március 16–18 között Berekfürdőn, a Megbékélés Házában. Mintegy 92 résztvevő hallgatta a nagyszerű előadásokat 25 különböző gyülekezetből. A meghívottak elsősorban újonnan felavatott tisztségviselők, presbiterek és diakónusok voltak. Részt vettek a konferencián a skót baptista férfiak képviselői is, akik közül dr. Ken Stewart testvér előadásban mutatta be a skót baptisták életét és misszióját. Dr. Meláth Ferenc, Kulcsár Tamás és Horváth Zoltán testvérek előadása az avatottak hivatását elemezte, Steiner József lelkipásztor pedig a vezetés tudományáról tartott előadást. Mészáros Kornél főtitkár testvér a Baptista Egyház életéről tartott prezentációt. A záró igehirdetést dr. Mészáros Kálmán egyházelnök tartotta, végül úrvacsora zárta a kétnapos közösségépítő testvéri találkozót. A konferencia végére mindenki megértette a választ: szolgálat által vezethetjük gyülekezeteinket, amelyre maga az Úr Jézus adott példát.

MAGYAR SZERZŐK KÓRUSMŰVEIBŐL

tartott egyházzenei áhítatot az újpesti és a váci összevont énekkar március 18-án délután a váci imaházban. A kórust az újpesti és a váci gyülekezetek énekkarainak karnagyai vezényelték. Igét hirdetett Mészáros Kornél, felszólat dr. Ken Stewart testvér, a skót férfiak delegációjának vezetője, Várady Endre lelkipásztor tolmácsolásával, Papp János missziói igazgató, Marosi Nagy Lajos, a Diakónus Bizottság elnöke, valamint Sellyei Imre felsőpetényi lelkipásztor. A kórusművek között Beharka Pál testvér keze alatt ünnepélyesen szólalt meg az orgona, aki többek között Bartók Béla: „Este a székelyeknél” című művét is előadta. Az ünnepi alkalmat Meláth Attila helyi lelkipásztor vezette.

ANGELA MERKEL KANCELLÁR MÁSKÉNT LÁTJA

Az Európai Uniónak határozottabban ki kell állnia a keresztyén értékek mellett. A keresztyénségre való hivatkozás senkit nem rekeszt ki. A más hitűek kirekesztésétől való félelmünkben nem mondhatunk le arról, hogy saját meggyőződésünkért kiálljunk. Európának harcolnia kell ezekért az értékekért, még akkor is, ha az Unió nem „keresztyén klub” hanem sokkal inkább egy „érték-klub”, egy értékközösség – fogalmazott Angela Merkel német kancellár.

(Magyar Kurír)